

Vôňa domova

Mňau, mňau, ozývalo sa spod starých schodov. Trom mačiatkam už škvrkalo v brušku. Mačiatka, bohužia, nemali domov, raz boli tam, inokedy kúsok vedľa. Hlad bol ich častým spoločníkom. Aby prežili, museli sa o seba postarať samé. Bolo to ťažké, ale i tak sa nevzdávali. A aké boli ich mená? Volali sa Rišo, Kuro a Luna. Rišo bol oranžový, Kuro čierny a Luna biela ako sneh.

Raz sa k nim dostala správa, že neďaleko ich brlohu je veľa jedla len tak pohodené na zemi. Mačiatka pozreli na seba a hybáj! Trielili ako o život. Hnala ich predstava voňavého jedla. „Pohnime si, lebo nám to jedlo niekto ukradne pred nosom!“ kričal Kuro počas slalomu uličkami. Už sa stmievalo, keď sa dostali k domu s jedlom. Boli veľmi hladné, začali pahltne jesť, ako keby nejedli tri týždne. Keď už boli nasýtené, rozhodli sa, že zostanú pred domom a budú spať pri zatvorených dverách.

Ráno ich čakalo veľké prekvapenie! Obzerali sa neveriacky okolo seba. Prútený kôš v ktorom ležali bol vystlatý mäkučkou dekou. V kozube horel oheň a v izbe bolo príjemné teplo. „Kde sme?“ pýta sa Kuro. „Neviem, ale je tu teplučko. Ja tu chcem ostať!“ odpovedá Rišo. „Máš pravdu, ale niečo mi tu nesedí!“ povedal Kuro. „Kde je Luna?!“ obidvaja zvolali naraz vystrašene. V tom momente začali behať po neznámom dome, s nádejou, že Lunu nájdu. Ale nestalo sa tak. Lunu hľadali aj viackrát na tom istom mieste, ale po Lune ani stopy. Akurát chceli vybehnúť z domu, keď ich vtom zastavila nejaká neznáma žena a privravela sa im: „Ahojte, volám sa Eva, a budem sa odteraz o vás starať. Dúfam, že sa vám u mňa bude páčiť.“ Rišo a Kuro sa na seba pozreli a vedeli, že keby bola pri nich aj Luna, tak by sa tešili všetci traja spolu. „Do misiek som vám dala jedlo, ak budete hladní, dajte si.“ „Fú, ja by som si dal, ale čo Luna? Bolo by lepšie, keby sme ju najskôr našli a jesť pôjdeme až potom,“ povedal Rišo. Kocúrikovia vyrazili hľadať východ, ktorým by vedeli ujsť. A našli ho. Teta Eva zrejme zabudla zavrieť zadné dvere. Tá sa len čudovala, kam trielia mačiatka. Malí nevďačníci! Kam letia? Nepáči sa im u mňa? Kládla si otázky prekvapená pani Eva.

Rišo a Kuro sa zase ocitli na ulici. Pobehovali sem a tam, ale Luna nebola nikde. „Počuj, nevzdáme to? Ved' ju hľadáme už celý deň a nikde sme ju nenašli!“ zvolal Rišo. „Ako to môžeš vôbec povedať? Je to naša sestra!“ čertil sa Kuro. „Ešte nám ostáva jedno miesto!“ „Aké?“ „Les!“ „Čože?! Ja tam nejdem! Je tam zima a tma!“ protestoval Rišo. „My to zvládneme, ideme!“ rozhodol Kuro. Vstúpili do tmavého lesa. Srdiečka im splašene trepotali. Rozhliadajú sa vôkol seba. Nič však nevidia. Keď si oči privykli na šero, zrazu zbadali neďaleko miesta kde stáli, nejaké malé biele zvieratko. „Luna!“ zvolal Rišo. „Čo kričíš? Prečo mi hovoríš Luna? Ja Luna nie som a ani nikoho nepoznám menom Luna!“ pohoršoval sa biely zajac. „Prepáčte nám, zmýlili sme sa, ale nevideli ste tu biele mačiatko?“ spýtal sa nedočkavo Kuro. „Áno, videl som, ale to už dávno vybehlo z lesa von.“ „Super! Ďakujeme za dobrú správu! A ešte raz sa ospravedľňujeme, že sme vás vyrušili,“ povedali naraz Kuro a Rišo. „V poriadku, dovidenia,“ odpovedal dôležite biely zajac. Kuro a Rišo sa rozhodli, že Lunu budú hľadať neďaleko Evinho domu, ale až zajtra.

Dvere do domu boli otvorené. Vošli dnu. A koho videli sedieť v košíčku? Lunu! Tri mačiatka sa začali k sebe túliť. „Báli sme sa o teba!“ „Ja viem. Dlžná som vám vysvetlenie, chlapi. (Také pomenovanie sa Rišovi a Kurovi celkom zapáčilo). Videla som myš a začala som ju naháňať a ani neviem ako, zrazu som bola v lese. Potom som už nevedela nájsť cestu späť. Pomohla mi náhoda. Slniečny lúč, ktorý sa predral húštinou mi ukázal cestu k mestu. A som tu!“ zvolala šťastná Luna. „A sme opäť spolu!“ zvolali natešene traja mačací kamaráti.

A ešte niekto bol spokojný. Pýtate sa kto? No predsa pani Eva. Prečo? Vedela, že aj ona už nebude sama. Jej domov sa stal domovom aj trom mačiatkam. Bol plný vábivej vône, lásky a bezpečia.

Od toho dňa všetci žili u tety Evy spolu a šťastne. Mačiatka si spokojne priadli v košíčku a teta Eva v kresle počúvala ich mačaciu pesničku.

Meno autora: Laura Háziková

Vek: 11 rokov

Kategória: I.

Škola: Základná škola Š. M. Daxnera, Rimavská Sobota

Ročník: šiesty

Pedagóg: Mgr. Jana Husztyová